

Милан Добричић

ТО ЈЕ ТВОЈ ЖИВОТ

СИНУ

Слушај ме сине
Мораш отићи тамо
где те нико не зна

И чим те продавац у радњи
први пут поздрави са
комшија
мораш побећи
тамо где те нико не зна

Јер то је твој живот
Да то је твој живот

САШИ

Кад си се појавио после толико година
био си неко други:
зрео, због година борбе,
мршав, због болести,
циник, због немоћи.

Био си врећа пуна болова
коју су отварали да би је затворили,
слегнули раменима,
слагали.
Дигли руке.
Покушао си све,
узео и оно што си знао
да ћеш иза угла одмах бацити.
Спаковао се,
погледао ме,
загрио ме,
и рекао: ваљда ћемо се видети ускоро.
Хоћемо.

ПРОЛЕЋЕ ЛЕТО ЈЕСЕН ЗИМА

Олистала су копља
пободена у младо стабло брезе

Тује на ветру
ко корали у мору
лелујају

Голе крошње
ко усликане муње

Цакли се лед на снегу
по коме ходам
као див

ОЛУЈА

Прва грмљавина
далека
и потмула

Свака наредна
ближа
Севају небески блицеви
громогласан аплауз

... а падале су сву ноћ
неке тешке бомбе над Београдом

ГЛУВ(И)

Зауставим ауто пред школским двориштем.
Деца се играју, јуре лопту. Навијају

Ништа не чујем.

Збуњен сам.

Угасим мотор.
Ништа.
Отворим прозор.
И даље ништа.

Само лопта повремено удари, склизне,
патика загребе бетон.

Дечаци играју фудбал.
Девојчице навијају.

БОЛНИЦА

Бели. Авети,
гласни, главни,
власт.

Црни. Уљези,
немарни, бахати,
слободни.

Плави. Домаћи,
тихи, провидни,
уплашени.

ИСПОВЕДАОНИЦА

Велики Брате
преварио си ме
Позвао си ме
дао ми прилику
објаснио ми правила
поставио задатке
одмерио време
а ипак све тако организовао
да сам на тренутак осетио моћ
снагу
контролу

А ти знаш: довољан је само тренутак
Увек је довољан само тренутак

ПРОМАШАЈИ

Птица је промашила
прозорско окно
и улетела

промашила друго
и излетела

два чиста промашаја
и одлетела